

החברותא

בס"ד ערש"ק פקודי ב' אדר ג תש"ס

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 119

פנינים יקרים

משנכנס אדר מרבין בשמחה, אדר כנגד יוסף, משנכנס מדתו של יוסף מרבין בשמחה עם המדה הזאת כי שמירתו בטהרה מביא לידי שמחה...

ויהי ידיו אמונה עד בא השמש. ויהי ידיו אמונה לחזק את האמונה כי יש ה' בקרבנו אמונה גימטריה הוי' אדני... (לב שמחה)

ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים (לה) אמרו חכמים כי בשעת עריכת החשבון שכת משה בתחילה מה עשה בשקלים האלו עד שנזכר כי עשה בהם ווים לעמודים. מוסיף הרבי מקוצק להסביר משראה משה רבינו ששכת הבין מכך שכוונתם של הנותנים לא היתה טהורה ולשם שמים די הצורך. ותיקנם על ידי זה שחברם לצדיקים בבחינת ווים לעמודים...

כאשר צוה ה' את משה. התורה מספרת כי משה עצמו עשה את כל הדברים הללו ואם כך צריך היה הכתוב לומר אשר צוה ה' אותו ולא את משה. ברם משה עשה את כל זה מתוך ענוות ופשטות יתירה כאלו צווי ה' מכוון למשה אחר ולא אליו...

כי ענן ה' על המשכן - בכל מסעיהם - בכל המסעות והטלטולים שיעשו ישראל בנדודי גלותם יזכרו תמיד כי השי"ת לא יששם ולא יעזבם. בזמנים יותר טובים בעת יומם הרי עמוד האלקי הוא ההולך לפניהם ומנחה אותם במדבר הגלות גם בעת לילה בזמנים קשים וחשוכים של עניים ורדיפות והי' עמוד הענן כאשר תאכל את הצפעונים החורשים מוימות להשמיר את ישראל. כי עימנו א-ל כי הולך אתנו עמוד האש האלקי השומר על קיומנו בלילות החשך.

ולא יכול משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וגו' (מ. לה) ... ביאור ענין זה כי במדרגות הגבוהות הסכנה העיקרית באה מצד הגדלת האנכיות על ידי בקשת ההשגה כמבואר במעמד הר סיני "ואל יהרסו אל ה' לראות ונפל ממנו רב" דרישה זו יש בה מעין "תוצפה" שהרי רוצה האדם בזה להכלים את חשיבות האנכיות שלו כל כך עד שירמה שהכל אף הרבקות עצמה יכלל בתחום ממשתלו שכלו ובאפשרות השגתו, ולכך ולא יכול משה וכו'.

זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתך ממצרים (סוף פרשת כי תצא) כתב אשר עשה לך לשון יחיד ומסיים בצאתכם, כי כשבני ישראל באחדות אחד אינו יכול ליגע בהם ורק אז היו ברפידים שלא היה להם האחדות כראוי.

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' פירוש האדם כאשר רוצה להוכיח את חברו בודאי אין ראוי לו להוכיח או לתורה לו דרך אשר לא הלך באותו דרך כמה פעמים עד שנעשה לו בירור כי נכון... וזה פירוש אדם כי יקריב. פירוש כאשר רוצה לקרב לעבודתו ברוך הוא, מכם פירוש אדם מכם, קרבן לה' פירוש בודאי הוא יותר קרוב לה' מן הדרך אשר לימד אתכם.

שפת אמת לפורים (תה"ז) ד"ה ובכל יום ויום מרדכי מתהלך וכו'. נראה שכל הדברים הנזכרים במגילה היה הכל לצורך הגם, ובודאי זה דבר גדול מאד שהי' כארבעה וחמשה שנים מעת הלקח אסתר לאחשורוש, ומרדכי הצדיק הלך בכל יום ויום לראות שלומה בעבור כי היתה יתומה, ובצער התפיסה בבית הנכרי, וזכות זה זכה לנס, וכתוב ג"כ באמרם אליו יום ויום וכו', שע"י שבכל יום ויום מתהלך זכה לזה לנצח את המן הרשע ולהכעיסו בכל יום ויום. עכ"ל

ויאמר ה' אל משה פסל לך (שמות לד) ודרשו חז"ל (גדרים ל"ה) הפסולת יהיה שלך ויש לכוון פירוש הגמרא שהשי"ת אמר למשה: כל מה שנוגע לך לפרנסתך להצטרותך יהיה בעיניך כפסולת המאכל הנדרה מן הגוף שלא תשגיח על הנוגע לך. מכאן נתעשר משה, פירוש: שמשה רבינו ע"ה עשה כאשר אמר לו השי"ת והיתה כל כוונתו שיהיו מלאים ושבעים כל טוב וזה היה כל עושרו שבאה בעושרם וטובתם.

בקש שלום ורדפהו (תהלים לד) בקש מצות לא נאמר אלא בקש שלום, ולכאורה למה לא יבקש האדם מצוות? אבל המשכיל יבין אל נכון שבמצוות הכי גדולות וגשגבות ינסה עצמו בהבחנה הכי גדולה ודקה פן ואולי אינו אלא "גנב" לכן בקש "שלום" והמצוות ממילא יבואו. (ע"פ חכמת המצפון)

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

119/1

הכרת העצמות על פי שיחת הרא"ש ליל ע"ק י"א חנוך תשכ"ה

הם מתחפרים בתוך עצמם מבלי יכולת להתחבר אל הקדושה.

וזה היה בחטא העגל שנגרם להם העגל משום שהתחילו להרגיש את עצמם, ובמקום להתחבר אל הקדושה התחברו בתוך עצמם ונבהלו מה"אין סוף" שבתוכם. וככל שהתחפרו בתוך עצמם התנתקו יותר ויותר מהקדושה עד שלא ראו את משה מתוך מדרגותם וחשבו ש"מת משה" והלכו אל אהרן לחפש נביא שיהיה מותאם למדרגותם. אבל אם מוכנים לראות את המציאות העצמי האמיתי אף אם מגלים את האפסיות של עצמו בכל זאת מסוגלים להתחבר אל הקדושה כי מתוך השלמות בהכרת השפלות העצמית משיגים גם את שלמות ההשגה של היש האלקי מהאין סוף של הקדושה כי גם שם ידך תנחני ותאחזני ימינך.

וזה היה אצל יעקב אבינו ע"ה במאבקו עם המלאך. העבודה של יעקב במאבקו עם המלאך היה להרגיש באפסיותו ואת הסכנה התמידית שלו ובמיוחד במה שקשור לירך יעקב הנסיונות הקשים בקדושת היסוד. ובמשך המאבק היה יעקב בפחדים נוראים מחמת זה שראה את האפסיות שלו. ובעצם רק בזה שנאבק בהכרת האפסיות שלו קנה את השלמות בהתחברות אל הקדושה. ואחרי שניצח את המלאך התגלה אליו המלאך שהוא בבחינת השגה. (כי תמיד בעת המאבק יש הסתר פנים גדול ורק לאחר המאבק שנאבק). המלאך אמר ליעקב שלחני כי עלה השחר, כוונת המלאך באמרו שלחני כי עלה השחר היה לומר ליעקב שעדיין רק עלה השחר ולא הגיע לשלמות מוחלטת ועדיין יש לך עוד הרבה עבודה כדי להגיע לשלמות. כי יעקב חשב שבמאבק שהיה לו הגיע כבר לשלמות כעין מה שנאמר וישב יעקב בארץ מגורי אביו בקש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף. והמלאך אמר לו שעדיין הגיע רק לעלות השחר ולא לזריחת השמש ומאז המאבק עם השר של עשו ועד לתקון השלם יש עוד לעשות הרבה עבודה ובעיקר שלא ליפול לתוך העצבות...

... דער מענטש דארף זיך קענען (והאדם צריך להכיר את עצמו) כאשר האדם מכיר את עצמו ואת מציאותו, אזי אם נכשל ונפל ממדרגתו אין זה נפילה משום שאם מכיר את עצמו ואת מציאותו יכול לפעול משם בעד הקדושה מתוך מצבו בבחינת גם שם ידך תנחני ותאחזני ימינך. ובלבד שלא ילכד בפח העצבות כי באם נופל בעצבות אינו מסוגל להתחבר לקדושה.

דע! התענוג של הרבש"ע אינו בדוקא בזה שלא עוברים עבירות אלא בזה שמתחברים לקדושה בכח הכרת האפסיות העצמי ואם כן אם מכיר את מציאותו אזי אפילו אם נפל ח"ו ויכול להתחבר לקדושה אין זה נפילה. ומתי הנפילה תהיה נפילה? כאשר נופל בעצבות ואינו מתחבר לקדושה או הנפילה היא נפילה.

משל למה הדבר דומה לאחד שנפל בתוך הבור ואין לו היכולת לעלות מן הבור בכוחות עצמו. ויתכן גם שהנפילה כל כך חזקה שגם לאחרים יהיה קושי להוציאו מתוך הבור בכל זאת אם לא יפול בנפשו לתוך העצבות והיאוש יכול בנפילתו להועיל לאחרים והוא בזה שיועק מתוך הבור להזהיר אחרים שלא יתקרבו אל הבור כדי שהם לא יפלו בתוך הבור. ואז - ראשית אחרים יהיו זהירים שלא ליפול בתוך הבור ויתכן שהאנשים ששמעו את קולו מתוך הבור יתארגנו כדי לעשות את כל המאמצים להוציאו מן הבור. נמצא שבנפילה שלו אין אותם ההשלכות של הנפילה כי נצלו לטובה להזהיר אחרים שלא יפלו כמותו. ובנוסף לזה יש עוד סכוי שיתארגנו להוציאו מן הבור. אבל אם ח"ו יתיאש בנפילתו ולא יזעק את הזעקה להציל את האחרים, אז הנפילה תחשב נפילה ולא יהי' כל סכוי להצללתו.

בני האדם שאינם מסוגלים להכיר את עצמם ואת מציאותם האפסי גורמים לעצמם את הקלקול הגדול ביותר כי אנשים אלו אינם מסוגלים להשתחרר מהתחושה העצמית שלהם וחושבים כל הזמן על עצמם ועל האינטרסים האנכיים ולכך כאשר מגיע אליהם מצב לראות את האפסיות שלהם הם נבהלים וטומנים את ראשם בתוך האדמה כמו אותה בת יענה ובכך

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

10/ג

נרשם ע"י שוחת הרא"ש ע"י הר"ר אברהם יצחק חסן נשכ"ה

היש של האין סוף

תהיה הצלה ותקומה לעם ישראל. אחרת יש חשש שתהיה התנתקות של עם ישראל מהקדושה ומשה ינותק מעם ישראל וישאר בקדושה בלי כל אחיזה בעולם הגשם וימות. ובוזה שמשא ירד מהר סיני נוצרה חיבור בין כלל ישראל בריקנות שלהם עם משה רבנו בנקודת היש הנובע מהאין סוף ונתקיים בהם הפסוק סלחתי כדבריד, הקמת המשכן וכו'.

מה שאמרנו בענין היניקה של היש מהאין סוף ניתן לראותו ולהבינו בצורה הפשוטה ביותר ואין הכוונה בדוקא שהמובן אין סוף הוא מוחלט שורש הבריאה. אלא כל דבר שאין לו אחיזה לאין סוף תחשב משל למה הדבר דומה לאחד שיש לו עסק (חנות וכד') כאשר העסק הולך בסדר ויכול להצביע על ההכנסות היתירות על ההוצאות, לעסק זה יש הגדרה ברורה לעסק זה יש אחיזה לעסק זה יש התיחסות לעסק זה יש התחברות וכו'. אבל כשהמצב הוא להיפך, ההוצאות מרובות על ההכנסות כל פעם צץ איזה הוצאה אחרת כל פעם נגרם איזה נזק. הבור נעשה כאילו ללא תחתית. ומאידיך ההכנסות מועטות ביותר, כך שהחובות הולכים וגדלים ולא יודעים מה יהיה הסוף. כהאי גווני גם לאין סוף ייחשב דהיינו מאחר ואין לו אחיזה בסכויים איך יחזיק את העסק איך יתפרנס ממנה איך יכסה את החובות ועוד כהנה וכנה כל זה לאין סוף תחשב.

הרי שעצם התחושה שנמצא במצב שאין לו אחיזה ואין לו כל דרך שכלי והגיוני איך להתגבר על המכשולים ואיך לפתור את הבעיות כל זה לאין סוף תחשב וממילא כל פתרון שיהיה יראה כיש של רחמים הנובע מהאין סוף ההגיוני ובה יתגלה כבוד שמים המאיר לתוך הריקנות של האדם עד כדי אפשרות של שכניה מדברת מתוך גרונו...

אדם הנמצא במצב ירוד ומרגיש מצבו שהוא ירוד מאד, ובריקנות הגדולה ביותר ואין לו אחיזה משום דבר מחמת ריקנותו, אז דבק ברחמים של הקב"ה שהוא היש שנותנת לנו אחיזה מיניקה של אין סוף.

כלומר הרחמים של הקב"ה שהוא אין סוף משפיע על האדם אשר נותנת לו איזה נקודה של יש, שיוכל להאחז בו בריקנות הגדולה שלו. והוא בבחינת יש מאין ומי שנדבק אל הבורא יתברך שמו בנקודת היש היוצא מהאין סוף, עושה נחת רוח לבורא יתברך שמו כמשה רבנו ע"ה.

ההשפעה במדת הרחמים שהיא נקודת היש הנובעת מאין סוף ברוך הוא מתחבר אל האדם הנמצא בריקנות בבחינת אין מתום בבשרי מפני זעמד אין שלום בעצמי מפני חטאתי. שניהם ביחד ודייקא שניהם ביחד יוצרים את הקשר האמיתי עם בורא עולם כמו משה רבנו כי דרך האין מתום בבשרי מקבלים את ההשפעה האמיתית מהאין סוף כנ"ל. העבודה הזאת זו היא עבודה תמידית לקשר בין האין העצמי ליש של האין סוף. ומי שאינו מתמיד בעבודה זו גורם נתק בין המציאות האנושי על אדמות למציאות האלקי אין סוף. ואז או שיוֹרד לטמיון, שקוע בתוך העצבות והדכאון, או שנשאר תקוע למעלה ונעשה הפרדה בין הגוף לנשמה (כלומר שהאדם מת מן העולם) זה מה שאמר הקב"ה למשה רבנו ע"ה לך רד כי שחת עמך. העם הגיע כ"כ למצב של ריקנות עד שאם תשאר למעלה יוצר נתק בין הגוף העוה"ז לנשמה. וממילא יהיה הפרדה בין כלל ישראל לקדושה ויהיה כליון ח"ו. על כן אין דרך אחרת אלא שתיכף ומיד תרד מגדולתך ותכנס לתוך העמק ואז תהי' השראת היש מאין סוף על בני ישראל ויתחבר לריקנות שבהם. ובכח התחברות זו

הספור ולקחו - על כתיבת שיחות הרא"ש י.ל.פ.

בכל עת שהתאפשר השתדלתי להעלות על הכתב השיחות של הרא"ש בקצרה תוך כדי שמיעת השיחה או סמוך לה. הרא"ש הסכים לעצם הכתיבה אך הגיב לעומתי שעי"ז שאני עסוק בשכתוב אני "מגשם" את השיחה. תגובות אלו הוו עבורי מקור לחשיבה עצמית ולתשומת לב אישי שאין לראות בכתיבה כמטרה בעלת ערך עליון אלא כדי להפנים את הנאמר בשיחה ואולי יהיה משהו מן הערך בזמנים שיצטרכו. תגובות הרא"ש לא היו ברורות לי שכן מצד אחד הגיב כנגד הכתיבה כנז' לעיל ומאידך היה מתעניין אם הבנתי ואם הצלחתי להעלות על הכתב. משום כך לא היה כל דחיפה לעבד את השיחות מעבר ממה שנכתב בשעתו...

באחד ההזדמנויות כשלויתי את הרא"ש לדרכו (לטפול רפואי בבי"ח הדסה עין כרם) ובכסי היה אחד הפנקסים אשר בה רשמתי כמה מהשיחות. נתתי את הפנקס לרא"ש ובקשתי שיעבור על החומר כדי לדעת אם מותר לי להראות את החומר לאלו המבקשים לקרא או להעתיק. הרא"ש נאות לבקשתי (ניצל את ההמתנה לכניסה לבקור הרופא) ועבר על כל הפנקס. כשהחזיר את הפנקס אמר לי בזה"ל: דו קענסט דאס ויזן. נאר דו זאלסט זאגן אז אזוי האב איך פארשטאנען (אתה יכול להראות את החומר אך תאמר: "כך אני הבנתי"). אחרי שקבלתי את האישור מהרא"ש בלשון הנ"ל התעורר בי החשק להוציא ספר על אמרות ופתגמים וכו' של הרא"ש ולקרא את הספר בשם "יד נאה" - כך אני הבנתי.

לפני כ-15 שנה הפתיע אותי הרא"ש בשאלה שלא היתה מן הענין בכלל בזה"ל יודל ואס איז מדאס ואס דו האסט געשרבן העס איז גיווארן פו דעם העפעס (מה עם זה שכתבת האם נעשה ממנו משהו) השאלה לא היתה מובנת לי כי אני כמעט ולא התייחסתי לכל הנכתב והכנסתי אותה במחסן ביחד עם נירות אחרות. ומאחר והרא"ש שאל אותי על כך הבינתי שאולי בכ"ז מעונין הרא"ש שתייחס באיזה צורה לנכתב. כשחזרתי לבית התפנית לבדוק את הפתקאות והנירות שעליהם רשמתי את שיחות הרא"ש. עיני חשכו לראות שעכברים אכלו חלק מהנירות. ספרתי את העובדא להרא"ש ולא זכיתי לתגובה של ממש. הרא"ש הקשיב לספור נדנד בראש קימץ את מצחו והעביר את הנושא לענין אחר.

עד לאחרונה לא ידעתי איך להתייחס לכל נושא הכתיבה והרשומים. שמחתי לשמוע שהרא"ש נתן אשור לעורכי העלון "חברותא" להעלות על הכתב את האמרות והמאמרים שנשארו לפליטה אורו עיני. אולי יש בזה שעת הכושר להעביר מסר משיחות הרא"ש שנאמרו בשעתו איך שהובנו ע"י כותב שורות אלו. ובמיוחד כאשר רבים מהחברים הותיקים והחדשים אינם מסוגלים להתבשר מדברי הדרכה והכוונה עידוד וחוזק היוצאים מפיו של הרא"ש שורות אל שומעי לקחו.

נאמץ תפלה ותקוה שיקום הפסוק עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו. ודברי הרא"ש יהיו נשמעין כבתחילה להורות ולהדריך לעלות אל המסילה הנכונה לעשות רצונך אלקי חפצתי ונוכח ביחד ללכת לקראת משיח צדקנו.

הודעה חשובה

ביום שלישי ז' אדר ב' {יא"צ משה רבינו ע"ה} תחיה נסיעה למירון בשעה 3.00, מרח' החשמונאים

הודעה חשובה

נפתח גמ"ח תפילין

משפ' גולדשטיין

02 - 5380944

י"ל ט"ו

סערכת החברותא

יבני 3

טל: 02-5829688

פקס: 02-5325477

תד: 5080

ירושלים 91050

שהשמחה במעונם

הר"ר יהושע קרליץ ומשפ' להולדת הבן

הר"ר יעקב קרליץ ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר יעקב עמית ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר אהרן שטרנגר ומשפ' להולדת הבת

הר"ר משה ירוחם שטרנגר ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר שמואל כץ ומשפ' לנישואי הבת

הר"ר שלמה מן ומשפ' לאירוס'י הבת